

4. Rozhodnutí Římské roty¹

PŘELOŽIL: ZDENĚK DRŠTKA
překladatel DCS v Brně

Sentenza n. 77 del 19 ottobre 1992

1. Pan Pavel ve věku čtyřiceti let uzavřel dne 12. října 1972 kanonické manželství s devětadvacetiletou paní Gertou ve farním kostele města «Vechta» v diecézi Münster, čemuž předcházela civilní sňatek dne 12. listopadu 1970. Manželské soužití, v němž se na základě umělého oplodnění narodila dceruška, bylo od počátku nešťastné pro psychosexuální obtíže ze strany žalované ženy a skončilo po třech letech od uzavření manželství ke konci roku 1975. Manželé již dosáhli civilního rozvodu, a to dne 17. března 1977.

2. Aby uspořádal svůj životní stav a srovnal jej se svým svědomím, podal Pavel dne 7. srpna 1980 žalobu na neplatnost svého manželství a písemně se obrátil na církevní soud v Münsteru, aby mohl získat papežský dispens stran manželství uzavřeného a nenaplněného. Posvátná kongregace pro svátosti po dokončení šetření dala negativní odpověď, totiž že daný případ nelze předložit papeži se žádostí o dispens. Žalobce tedy raději požádal o znovuotevření řízení stran neplatnosti, což mu bylo splněno. Po vyšetřování a zvážení bylo dne 19. ledna 1983 vydáno rozhodnutí prvního stupně, které prohlásilo manželství v daném případě za neplatné z důvodu vyloučení práva na manželský styk ze strany žalované, což však odvolací soud v Kolíně po dalším šetření zamítl dne 30. října 1985. Příklad byl tedy předložen tomuto Apoštolskému tribunálu a rozhodnutím Předkladatele ze dne 10. října 1986 bylo takto stanoveno jádro sporu, který má být s konečnou platností rozhodnut: Zda se jedná v daném případě o neplatnost manželství z důvodu vyloučení práva na manželský styk ze strany ženy (ve třetím stupni), a pokud ne, z důvodu psychické neschopnosti ženy (ve druhém stupni). Dnes tedy, po přijetí písemných vyjádření od žalobceva advokáta ex offio i od obhájce svazku, je třeba vydat konečné rozhodnutí ve věci výše popsaného případu, a to ve třetím stupni.

3. In iure. – Ačkoli dotyčné manželství bylo uzavřeno v době platnosti předchozího Kodexu podle kánonů 1081, 1082 a 1086, ve své podstatě se neliší norma stanovená v novém Kodexu v kánonech 1095, č. 3, a 1101: totiž stran principů vysvětlených naukou a právním dobrozdáním, co se týče nedostatečného souhlasu pro psychickou neschopnost přijmout podstatné manželské závazky a pro vyloučení práva na manželský styk ze strany žalované ženy, podle potvrzené kanonické tradice (srv. kánon 6, § 2.), což je třeba připomenout.

4. Manželství, které vzniká manželskou smlouvou mezi snoubenci neboli úkonem vůle, jímž se muž a žena sobě navzájem odevzdávají a přijímají (srv. kánon 1057, § 2.), svou přirozenou povahou s sebou nese také práva a povinnosti, které jsou podstatné pro manželskou smlouvu. Nikomu nebude neznámo, že manželská práva a povinnosti mají ohled na dobro potomstva, jak nás zcela jasně učí posvátný koncil II. vatikánský: «Děti jsou nejpřednějším darem pro manželství.» (konstituce *Gaudium et spes*, č. 50) V důsledku toho je ono takzvané «dobro potomstva» v teologicko-kanonické nauce bráno za podstatný prvek

¹ C. CALCAGNI, E. MEI, *Medicina legale canonistica. Corredata da una rassegna di sentenze rotali*, Milano 2002, str. 288–298.

manželství, tudíž je-li vyloučeno pozitivním úkonem vůle těch, kteří uzavírají sňatek, je souhlas neplatný (srv. kánon 1101, §2). Zde se však nejedná o samotné potomky jako takové, nýbrž o jejich početí, proto v naší záležitosti není kladena důležitost na skutečné potomstvo, nýbrž na právo a vzájemný závazek stran manželských styků; ostatně manželský souhlas nezakládá právo snoubenců na potomstvo, jelikož neplodnost manželství nebrání ani je neruší (srv. kánon 1084, § 1.), nýbrž toto ustanovení pouze získává právní moc v kanonickém systému v tělesné schopnosti (srv. kánon 1084, §1), způsobilosti (srv. kánon 1095) a v souhlasu vůle (srv. cit., kánon 1101, § 2.) ohledně zplazení a výchovy potomků ze strany těch, kdo uzavírají manželství. Jedním slovem, vzájemným souhlasem snoubenců se poskytuje a přijímá právo «na konání přirozených aktů, které jsou samy o sobě zaměřeny k početí potomků» (Instrukce ohledně pozornosti vůči rodičímu se lidskému životu a ochrany důstojnosti plození potomků, ze dne 22. února 1987, č. II, 3, 8, v AAS [1988], 97).

5. Jsou-li základní principy tohoto práva zanedbávány nebo se nesrovnávají se skutky a přáními snoubenců, velice často vedly a také v současnosti vedou k mylným závěrům nebo k nesprávně uplatňovaným či chápaným výrokům nauky a právního dobrozdání. V daném případě je třeba ještě něco dodat o odmítání potomků a o odpírání manželských styků. Je třeba zvláště připomenout, a to především ve výrocích našeho soudu, že z naprostého odmítání potomků vyplývá odmítání práva na manželský styk a následně neplatnost manželského souhlasu. Když snoubenci uzavírají manželství, zpravidla neuvažují o výhradách manželského práva, které mohou zneplatňovat sňatek vyloučením některého podstatného prvku souhlasu, především o omezení práva na manželský styk sám o sobě otevřený zrození dětí. Přece však se nestává*, že snoubenci přistupují k uzavření sňatku s rozhodným odhodláním vyhnout se po nějaký čas zplazení potomků, a to z různých příčin, než nastanou příznivé okolnosti; zvláště pak – jak se většinou stává – kvůli zachování volnosti od závažných povinností a břemen spojených s přijetím dětí, alespoň v prvních letech manželství; nebo dokud se nezlepší ekonomická situace nebo se zkušeností společným životem neprokáže svornost manželů.

6. Jen těžko si lze představit, zvláště v konkrétních případech a za obvyklých okolností, udělení určitého práva nebo subjektivního oprávnění bez veškeré možnosti tohoto práva využívat, a to naprosto a natrvalo, ačkoliv čistě teoreticky to není zcela iracionální. Avšak daný princip může v sobě mít jen tu moc, nakolik se jeví vyloučení onoho ustanovení manželství k dobru potomstva. Nechceme také říci, že může existovat platné manželství s vyloučením potomstva, totiž bez naděje na potomstvo; nebo že tento účel není jediný, jelikož manželský styk směřuje také k uklidnění žádostivosti a má z toho užitek. Nemožnost zrodit potomky a uklidnění žádostivosti jsou v morálním a kanonickoprávním řádu jen natolik důležité, nakolik mají vztah a souvislost s manželským stykem: ten pak je a může být pouze takový, který je «sám o sobě otevřený zplazení potomstva» (srv. cit., kánon 1061, § 1.).

7. S ohledem na výše uvedené musí být každému zjevné, že je mylné radit a přesvědčovat o úkonu vůle, který pozitivně vylučuje dobro potomstva. Jak je zcela zřejmé, snoubenec, který odmítá manželství, není-li vyloučeno potomstvo,

* Text nedává smysl s ohledem na další – nabízí se předpokládat, že v originálu chybí slovo, např. »haud [rare] evenit« – »nezřídka se stává«.

nemůže zároveň chtít podstatné závazky dobra potomstva, a tedy nezbytně vyloučit samotné právo na ně. Jak totiž nauka správně vysvětluje, taková obzvláštní a specifická přetvářka, kterou vůle snoubenců vnáší do manželství, ve své podstatě pochopeného a zároveň zneváženého, z něj činí jiné manželství, než o kterém učí Církev a Kristus.

8. Co se pak týče neschopnosti přijmout závazky, rozhodně nelze zaměňovat manželství nešťastné za manželství neplatné ani účinné naplnění těchto závazků se schopností je naplnit. Jistě uzavírají neplatně manželství ti, kdo jsou v okamžiku jeho uzavření shledáni neschopnými – i když jsou přesvědčeni o platnosti souhlasu, z jakékoli příčiny, jakožto z příčin psychické povahy, což je patrné z kánonu 1095, č. 3. Ovšem v případě těch, «kdo nemají dostatečné užívání rozumu» (č. 1), je třeba rozlišovat mezi neplatností pro poruchu soudnosti (č. 2) a neplatností pro neschopnost jednoho nebo druhého snoubence převzít podstatné manželské povinnosti (č. 3), což kromě trvalého a výlučného tělesného nároku (kánon 1061) zahrnuje také nárok na společný život neboli na manželské soužití spolu s následnými povinnostmi (srv. kánon 1055).

9. Co se týče konkrétně homosexuality, nelze popírat, že homosexualita «které se oddávají ženy, totiž lesbická a sáfická», může být formální příčinou neplatnosti souhlasu nebo neschopnosti «přijmout a vykonávat podstatné manželské povinnosti» (*coram Anné*, rozhodnutí ze dne 25. února 1969; R.R. Dec., svazek LXI, str. 180n, č. 10–11). Ne každé homosexuální jednání však může být překážkou k manželství. Homosexualita může mít takový účinek jen tehdy, když je jeden ze snoubenců postižen skutečnou, totiž těžkou a nezvratnou homosexualitou. «Mezi těmi, kdo trpí zvráceností nebo spíše převráceností erotického zálibení, je třeba rozlišit lidi, kteří se příležitostně nebo přechodně či z nutnosti času nebo místa dopouštějí této nepravosti, tedy ty, kdo se snadno vracejí k přirozenému řádu, když tyto okolnosti pominou; ti jsou bezpochyby ve zcela jiné situaci než ti, kdo jsou naopak buď z pevného a dlouhodobého návyku (kdo se stali homosexuálními) nebo ze samotného tělesného uzpůsobení (kdo se již jako abnormální narodili) nevyhnutelně přitahováni k vlastnímu pohlaví: jak prohlašují lékaři, dochází k tomu z organické příčiny nebo z psychopatologického uspořádání.» (mé vlastní rozhodnutí ze dne 6. října 1969)

10. «Zde zbývá velice těžká otázka, zvláště co se týče vymezení oněch manželských závazků, které mají být pokládány za podstatné: nemýlíme-li se, zahrnuje dvojí aspekt. Na prvním místě je třeba rozlišit mezi závazky, které jsou skutečně podstatné, od jiných, které dávají v manželství vzniknout něčemu pouze doplňkovému neboli případkovému, totiž tomu, co nepřísluší vlastní existenci manželství, nýbrž jeho šťastnému fungování; to jest činí snazším plnění závazků, bez nichž přece jen trvá schopnost, ovšem nikoli v absolutním smyslu, nýbrž v morálním, to jest s napětím lidských sil člověka tady a teď uzavírajícího manželství.» (mé vlastní rozhodnutí ze dne 15. ledna 1987, č. 7)

11. Aby však to, co bylo dosud řečeno řádně a v souvislých nárysech, nepostrádalo právní kritérium a reálný význam, jeví se jako nutné dodat, že ony podstatné závazky a podstata těchto závazků mohou být určeny jen s ohledem na vztah s možností manželského soužití, v jeho podstatných vlastnostech (srv. kánon 1056) a v jeho dvojím přirozeném zřízení (srv. cit. Kánon 1055, § 1.). V těchto případech je bezpochyby velmi důležité, má-li jít o neplatnost manželství

pro neschopnost z příčin psychické povahy, jasně prokázat existenci této neschopnosti před uzavřením manželství; to není snadné – nejde-li o závažné poškození psychofyziologické povahy – jelikož k tomu nepostačí obtíže běžně zjištělné téměř ve všech manželstvích. Je jasné, že tak vyvstává pro soudce velice závažný úkol, který musí splnit pozorným zkoumáním všech zúčastněných osob a řádným ohledáním veškerých skutků jakékoli příčiny, s pomocí psychiatrické a psychologické vědy a s pevnou oporou křesťanské etiky a morálky.

12. In factu. – Jak se jeví z výše uvedeného, přísluší nám jednat na základě sporu v tomto případě ze dne 10. října 1986 ve dvojí otázce neplatnosti manželství:

- především ohledně vyloučení nároku na manželský styk ze strany žalované ženy, přičemž ve třetím stupni vyvstává dvojí možné rozhodnutí,
- dále ohledně psychické neschopnosti dotyčné ženy, a to v odvolání druhého stupně, jelikož tuto otázku nerozhodl tribunál druhého stupně v Kolíně.

O obojím budeme zvlášť jednat v nezměněném pořadí z evidentních logických důvodů, proto se nejprve budeme zabývat psychickou neschopností dotyčné ženy dát platný souhlas. V tomto případě skutečně schází přítomnost a spolupráce žalované ženy, o níž bylo nejprve prohlášeno, že se staví na odpor, a když byla v této instanci zákonně předvolána, prohlásila před münsterským tribunálem, že rozhodně nechce spolupracovat. Její osobnost tedy bude muset být zkoumána a určena jinak.

13. Žalobce již v obžalobě napsal, že žena odmítla mít s ním sexuální vztah, a když se nejprve jednalo o nenaplněném manželství (Kongregace pro svátosti se vyjádřila záporně), následoval porod na základě umělého oplodnění. Žalobce při soudním vyšetřování uvedl, že láska snoubenky vůči němu byla nezměněná přibližně dva roky před církevním manželstvím a že se tak stalo v čase, kdy paní Gerta uzavřela přátelství s žákyní jménem Sylvia. Podle žalobce odmítala manželka sexuální soužití od počátku manželského života; sám byl přesvědčen, že žalovaná je zcela neschopná manželské lásky kvůli homosexuálním sklonům. Ve skutečnosti měla žalovaná intimní vztah se zmiňovanou Sylvíí a dnes bydlí spolu s jinou ženou. Také u druhého přelíčení žalobce znovu tvrdil to, co prohlašoval předtím, zvláště co se týče způsobu jednání ženy v oblasti sexuality: žena odmítla nejen manželský styk, ale i hovor o vztazích a o sexu; žalovaná se otevřeně vyjádřila, že s manželem nemůže mít styk a stále mluvila o umělém oplodnění.

14. Po otevření případu neplatnosti manželství, když byla zamítnuta dispense od uzavřeného manželství, byl muž vyslechnut potřetí: tehdy podrobněji vypověděl o poměru žalované s žákyní Sylvíí, který vznikl přibližně dva roky před uzavřením manželství; tento vztah byl nejen trvalý, ale i velmi intenzivní, přičemž v té době se neprojevovala láska a náklonnost ženy k žalobci. Žalobce byl sám přesvědčen, že žalovaná před svatbou měla úmysl nezřít se poměru se Sylvíí, neví však, zda udržovala vztahy i s jinými ženami, ačkoli nyní má u sebe žalovaná jiné děvče, svobodnou matku. Co se všeobecněji manželského soužití týče, žalobce prohlašuje, že žalovaná neprojevila žádný zájem o sex, o společné cestování, o společně trávený čas, o hovor s mužem, o vedení manželské domácnosti. Muž uvádí, že si nebyl vědom, toho, co se děje mezi ženou a zmiňovanou Sylvíí, ačkoli sám častokrát nalezl tyto dvě ženy chovající se jako milenci.

15. Gerard, žalobcův otec, při prvním výslechu potvrdil, že mezi manželi nedošlo k žádnému pohlavnímu styku, dítě se narodilo z umělého oplodnění a žalovaná udržovala poměr s jinou ženou. Svědek potvrdil svou výpověď při druhém soudním šetření. Nejinak svědčila i žalobcova matka v obou výpovědích.

16. Uvedená fakta jsou potvrzována i dalšími svědky. Anna prohlašuje, že žalovaná v době zasnub neprojevila cit vůči žalobci; dále uvádí, že od žalobce v době manželského soužití slyšela, že zúčastněné strany sporu nespí v téže ložnici, protože žena sdílí pokoj s přítelkyní a má s ní intimní vztah; podle svědkyně nadto žalovaná po rozvodu bydlela s nějakou ženou a manželství ztroskotalo vinou sexuálního poměru žalované s přítelkyní. Při dalším výslechu tato svědkyně dodala, že tento poměr vznikl již před uzavřením manželství. Přibližně totéž dokládá také další svědek, muž jménem Ernest, který potvrzuje, že vztah žalované s onou Sylvii vznikl již před svatbou a přetrval do pozdější doby. Svědek Bensus potvrzuje podivný vztah žalované se Sylvii již před svatbou, proto se domnívá, že paní Gerta uzavřela s žalobcem manželství, aby kryla své homosexuální sklony a jednání; svědek nadto prohlašuje, že mezi zúčastněnými stranami došlo k manželskému styku jen jednou, a to když si jej vynutil žalobce silou; dále že v jejich domě žila také ona Sylvia, která obývala s žalovanou manželský pokoj. Při novém výslechu svědek potvrdil, že mezi manželi nikdy nevznikl láskyplný vztah nejen co do sexuální stránky, ale vůbec po všech stránkách manželského soužití. Nejinak u soudu vypovídala Ingrid, a to při prvním i při druhém šetření.

17. Ze všech uvedených okolností, jak uvedl žalobce i svědci, se jeví být prokázáno, že zúčastněné strany nikdy nevedly normální manželský život, manželství bylo pravděpodobně naplněno jen jednou manželským stykem vynuceným žalobcem silou, dítě se narodilo na základě umělého oplodnění, láskyplné soužití mezi dotyčnými nikdy nevzniklo, žena se vůči muži projevila jako frigidní a zcela bez citu jak před svatbou, tak po ní, sama žalovaná udržovala homosexuální vztahy před svatbou i po ní, ba dokonce žila společně v manželském domě se svou milenkou během manželství a po rozvodu začala žít s jinou ženou. Proto mezi zúčastněnými stranami nikdy nebylo manželské soužití vinou ženy, která byla ode všech pokládána za toho neschopnou. Zbývá však otázka, zda lze prokázat skutečnou nezpůsobilost žalované, a to z příčiny psychické povahy.

18. Podle soudního výroku o rozvodu na základě společné a shodné výpovědi zúčastněných stran nedošlo mezi nimi nikdy k manželskému styku a narození dcery je třeba přičítat umělému oplodnění. Přesto však, jak přiznává žalobce a potvrzují svědkové, byly po rozvodu zúčastněné strany spolu při příležitosti jakési cesty a měly příležitost k uskutečnění styku: to žalobce se svými svědky popírá; tak se jeví pravděpodobnější, že manželství nebylo naplněno, jak jsme výše uvedli, ačkoli to nelze tvrdit s jistotou. Odtud se tedy jeví, že důvod jednání ženy, která se vždy zjevně odcizovala možnosti mít s manželem styk, je pevně potvrzen: ze soudního výroku o rozvodu však vyplývají i další velice důležité okolnosti. Jak v něm čteme, žalovaná se přiznala, že odmítá manželské soužití a manželské styky se svým manželem; zároveň jsou homosexuální zvyklosti žalované nepřímo potvrzovány, protože si sama u civilního soudu stěžovala na manželovy pokusy dozvědět se něco o jejím chování k přítelkyni Sylvii prostřednictvím jedné služebné.

19. Dále pak v jednom dopise, který žalovaná poslala žalobci, čteme její stížnosti na to, že dotyčná Sylvia byla vypuzena z manželského domu. Paní Gerta však v dopisu poslaném církevnímu soudu, v němž prohlásila, že se staví na odpor prohlášení o neplatnosti, zároveň doznává, že manželé podstoupili umělé oplodnění. Ačkoli tedy žalovaná odmítá dostavit se k soudu a ostře se protíví žalobcovu úsilí, přece jen může být provedeno v tomto případě znalecké šetření prostřednictvím pověřeného znalce ex offio, prof. Wolfganga M. Pleiffera, vyučujícího psychiatrie a neurologie na Münsterské univerzitě. Ten si sice stěžoval na nepřítomnost žalované ženy u soudu, přesto poskytl výsledky přísnějšího zkoumání. Podle prof. Pleiffera vyvstává závažné podezření na psychosexuální anomálii žalované, zvláště na její homosexualitu: z jednání lze jasně vyvodit zvláště sklony žalované k homofilii, ačkoli nelze prokázat skutečnou homosexualitu ani její příčinu. Stejně tak pouze z výsledku ženy by podle znalce bylo lze prokázat nevléčitelnost této neschopnosti; na druhou stranu homosexualita ženy byla nezávislá na jednání či na osobě žalobce.

20. Zbývá odpovědět na klíčovou otázku tohoto případu, zda soudce může po zvážení všech okolností dospět k morální jistotě stran prokazatelné homosexuality ženy a zda k ní skutečně dospěl. Zdá se, že je třeba brát za jisté, že homosexuální jednání žalované ženy bylo zjevné a trvalo více let, a to před dotyčným manželstvím i po něm. nejedná se toliko o sklony, jelikož se žalovaná ve skutečnosti neostýchala postupně žít s více ženami. Kromě toho náklonnost k osobám stejného pohlaví byla u této ženy tak závažná a zakořeněná, že jí bránila v manželských stycích s manželem. Homofilie ženy převážila nad manželským soužitím, takže raději porušila soužití a v homosexuálním poměru setrvala i po rozvodu. Dále pak averze této ženy vůči jejímu muži se dotýká veškerých aspektů manželského soužití, nejen sexuální sféry. Proto se jeví být nepochybným, že žalovaná žena v době uzavření manželství byla neschopná dát skutečný a autentický manželský souhlas, totiž uskutečnit opravdový manželský vztah, a to heterosexuální, kvůli své homosexualitě, která se stala příčinou její neschopnosti psychické povahy.

21. Co se týče druhé otázky stran neplatnosti manželství, totiž vyloučení nároku na manželský styk ze strany žalované ženy, je třeba něco málo dodat ve světle výše uvedeného právního výkladu. Chybí-li soudní nebo mimosoudní výpověď k dané věci, mohlo by být toto pozitivní vyloučení v daném případě prokázáno toliko určitými známkami, to jest předpoklady. Ve skutečnosti se jeví, že nelze zpochybnit, že žena neustále, důsledně a tvrdě odmítala plnit svou manželskou povinnost: zda k tomu žalovanou ženu vedl pozitivní úmysl již před uzavřením manželství, nebo její neschopnost kvůli psychosexuální abnormalitě, je složitější otázka. Přihlédneme-li k výše uvedenému výkladu, je nejpravděpodobnějším a spolehlivějším vysvětlením, že žena měla již před uzavřením manželství určitý úmysl neodevdat se manželovi jako žena, totiž neposkytnout mu nárok na své tělo ve styku otevřeném zplození potomstva. Přesto však prozkoumají-li se pečlivě doklady žalobce a svědků, pozitivní důkaz této věci zcela schází, a není k nalezení ani slovo o tom, že by žalovaná před uzavřením manželství nebo po něm zřetelně vyjádřila, že tento úmysl měla před sňatkem se žalobcem. Schází tedy v této otázce neplatnosti morální jistota, kterou právo vyžaduje pro formální prohlášení neplatnosti manželství. Přece však tato otázka byla prokázána ve skutečnosti a v podstatě a je zahrnuta v otázce stran

neschopnosti přijetí: a to natolik, nakolik se v daném případě může neschopnost týkat toho, co v sobě s určitostí zahrnuje uskutečnění manželských styků heterosexuálního charakteru. Z tohoto důvodu musí být toto rozhodnutí bráno jako potvrzení výroku münsterského tribunálu ze dne 19. ledna 1983.

22. To vše po stránce práva i daného případu zváživše my, níže podepsaní soudcové, rozhodujeme: Potvrzuje se neboli v daném případě jde o neplatnost manželství z důvodu vyloučení nároku na manželský styk ze strany žalované ženy.

V Římě, v sídle Apoštolského tribunálu Římské rotty, dne 19. října 1992.

Marius F. Pompedda, zpravodaj
Eduardus Davino
Antonius Stankiewicz

Rozhodnutí nabylo právní moci.

5. Statistika za kalendářní rok 2007

ZUZANA KUBÍKOVÁ
Moderátorka soudní kanceláře

Ekonomika: (ke dni 6. 12. 2007)

- Přijaté soudní poplatky v roce 2007 jsou celkem 99. 000,- Kč
- Výdaje soudu dělají v roce 2007 celkem 103. 403,36,- Kč
- Výsledek hospodaření je tedy s mírnou ztrátou: - 4. 403,36-Kč
- Příspěvek biskupství brněnského: 150. 000,- Kč (koupě kopírky: cca. 80. 000,-)

Statistika přijatých a projednávaných kauz v roce 2007 začíná číslem kauzy 66, která byla přijata začátkem ledna 2007. Poslední přijatá kauza v roce 2007 obdržela pořadové číslo 99, přičemž v průběhu roku byla přijata kauza č. 60, která v roce 2006 byla pro nedostatek důkazů na žádost žalobce ukončena a archivována. Souhrnně tedy bylo v roce 2007 přijato k projednávání 35 nových kauz a dalších 31 projednávaných kauz přešlo z minulého roku, a z těchto 23 bylo vyřešeno v průběhu minulého roku. Z nevyřešených osmi případů jsou dva z roku 2005 (3N; 17N).

Kauzy z minulých roků, které soudu zbývají k vyřešení:

n.	numerus/species/nomen	receptio	causa	diudicatio	status actualis
1	3N Štec-Suchomelová	2005	1101/2; 1095/3	pendente	peritus
2	17N Dibďák-Ochranová	2005	1095/2; 1101/2; 1098	pendente	publicatio
3	30N Hájek-Pelcová	2006	1095/3; 1101/2	pendente	publicatio
4	44N Toman-Čamajová	2006	1081; 1086; 1095/3	pendente	interrogatio
5	46N Růžička-Máhrlová	2006	1101/2; 1095/3	pendente	discusio
6	55D(N) Smejkal-Skácelová	2006	1085/1	pendente	conclusio
7	64N Hrstka-Hudcová	2006	1095/2, 3;	pendente	peritus
8	65N Zobal-Doležalová	2006	1095/3; 1101/2	pendente	peritus